

Quan veiem, recentment, la solidaritat de milers i milers de persones davant la tragèdia, tenim motius per creure en la bondat de cor de gran part de la societat. Aquest gest humanitari, generalitzat, és una raó d'esperança.

No recordo qui ens va dir o escriure que si tens dos abrics a l'armari i tens algú a prop que passa fred, un d'aquells abrics no és teu.

L'Evangeli que es llegeix avui a les esglésies no té doble lectura. És concret i directe. A la pregunta: què hem de fer? Joan contesta: "Qui tingui dos vestits, que en doni un a qui no en té...". La mateixa pregunta la fan uns administradors i els respon: "No exigiu més del que està establert". També fan la pregunta uns soldats i els diu: "No feu servir la violència ni presenteu falses denúncies per treure diners de ningú...".

Hem vist com som capaços de reaccionar davant la tragèdia i, fins i tot, hi ha qui és capaç de fer-ho de forma quasi heroica, i això conforta.

Ara bé, som capaços de compartir allò que no és estrictament necessari per dur una vida digna? Parlem del dia a dia, no només de moments heroics o extraordinaris. Es tracta de compartir el poc o el molt que tinguem. Sense escarafalls ni grans proclames. M'atreveria a dir amb la senzillesa de la gratuïtat; així de simple, així de clar.

Realment l'exigència evangèlica és un atreviment, com ho és el comprometre's. Trencar amb l'estereotip d'una societat que ens empeny a enfortir el nostre benestar personal tenint més i més, i si pot ser per sobre dels altres, és una lluita diària que se'ns ven amb tota mena d'atractius, sí, però fer l'orni i mirar cap una altra banda també és col·laborar amb una societat cada vegada més injusta i egoista, mesquina i calculadora. Som atrevits o fem l'orni?

Davant de moltes discussions i controvèrsies socials i polítiques ens podem sentir impotents i quedar-nos a casa, dins el nostre petit o gran confort, però no és aquesta l'actitud que ens fa més solidaris. No fer res és només una excusa. Avui per avui, els mitjans de comunicació són cada vegada més precisos i ràpids. Cada vegada estem més al cas de les injustícies, les misèries, els abusos i tot el que cau damunt dels més febles. I encara demanem què hem de fer? Dins les nostres possibilitats: fem el que estigui al nostre abast! Menys excuses!

Si en sentir l'Evangeli ens hem atrevit a dir: què hem de fer?, i no ens veiem amb cor de canviar les estructures, comencem per les persones; comencem per mi, comencem per tu, comencem per nosaltres.

El que no podem fer, o no convé fer, és escoltar i esperar que els altres facin la feina. Les bones paraules i les bones intencions per si soles no basten per al qui necessita la nostra ajuda. Si som capaços d'actuar en els grans moments de tragèdia, com ho ha demostrat recentment tanta bona gent, no ens endormisquem després en l'escalforeta del nostre confort, fem que aquest confort ens faci forts per oferir-ne una part als qui no en tenen. Llavors podrem dir que hem escoltat bé el missatge.

Si no volem caure en una falsa "bona voluntat", menys excuses i més voluntat de comprometre'ns!